विनिगृह्य हरीनश्वान्वयञ्च मम युध्यतः। सर्व्वतो मामविध्यन्त सरथं धरणीधरैः। १२१७
पर्व्वतैरुपचीयद्भिः पतमानैस्तथा परैः। स देशो यत्र वर्त्तामि गुहेव समपद्यत।
पर्व्वतैश्छाद्यमानोऽहं निगृहीतैश्च वाजिभिः। अगच्छं परमामार्त्तिं मातलिस्तदलक्षयत्।
लक्षयित्वा च मां भीतमिदं वचनमब्रवीत्। अर्ज्जुनार्ज्जुन माभैस्त्वं वज्रमस्त्रमुदीरय।
ततोऽहं तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा वज्रमुदैरयं। देवराजस्य दयितं भीममस्त्रं नराधिप।
अचलं स्थानमासाद्य गाण्डीवमनुमन्त्र्य च। अमुञ्चं वज्रसंस्पर्शानायसान्निशितान् शरान्। १२१९
ततो मायाश्च ताः सर्व्वा निवातकवचांश्च तान्। ते वज्रचोदिता बाणा वज्रभूताः समाविशन्।
ते वज्रवेगविहता दानवाः पर्व्वतोपमाः। इतरेतरमाश्लिष्य न्यपतन् पृथिवीतले।
अन्तर्भूमौ च येऽगृह्णन् दानवा रथवाजिनः। अनुप्रविश्य तान् बाणाः प्राहिण्वन् यमसादनं।
हतैर्निवातकवचैर्निरस्तैः पर्व्वतोपमैः। समाच्छाद्यत देशः स विकीर्णैरिव पर्व्वतैः।
न हयानां क्षतिः काचिन्न रथस्य न मातलेः। मम चादृश्यत तदा तदद्भुतमिवाभवत्। १२१८
ततो मां प्रहसन्नाजन् मातलिः प्रत्यभाषत। नैतदर्ज्जुन देवेषु त्वयि वीर्य्यं यदीर्य्यते।
हतेष्वसुरसंघेषु दारास्तेषान्तु सर्व्वशः। प्राक्रोशन्नगरे तस्मिन् यथा शरदि सारसाः।
ततो मातलिना सार्द्धमहन्तत् पुरमभ्ययां। त्रासयन्नथघोषेण निवातकवचस्त्रियः।
तान् दृष्ट्वा दशसाहस्रान् मयूरसदृशान्हयान्। रथञ्च रविसङ्काशं प्राद्रवन् गणशः स्त्रियः।
ताभिराभरणैः शब्दस्त्रासिताभिः समीरितः। शिलानामिव शैलेषु पतन्तीनामभूत्तदा। १२१८५
वित्रस्ता दैत्यनार्य्यस्ताः स्वानि वेश्मान्यथाविशन्। बहुरत्नविचित्राणि शातकुम्भमयानि च।
तदद्भुताकारमहं दृष्ट्वा नगरमुत्तमं। विशिष्टं देवनगरादपृच्छं मातलिं ततः।
इदमेवंविधं कस्माद्देवा नावासयन्त्युत। पुरन्दरपुराद्धीदं विशिष्टमुपलक्षये।
॥ मातलिरुवाच ॥ आसीदिदं पुरा पार्थ देवराजस्य नः पुरं। ततो निवातकवचैरितः प्रत्याविताः सुराः।
तपस्तप्त्वा महत्तीव्रं प्रसाद्य च पितामहं। इदं वृतं निवासाय देवेभ्यश्चाभयं युधि। १२१९०
ततः शक्रेण भगवान् स्वयम्भूरिति चोदितः। विधत्तां भगवानन्तमात्मनो हितकाम्यया।
तत उक्तो भगवता दिष्टमत्रेति भारत। भविताऽन्तस्त्वमप्येषां देहिनान्येन शत्रुहन्।
तत एषां वधार्थाय शक्रोऽस्त्राणि ददौ तव। नहि शक्याः सुरैर्हन्तुं य एते निहतास्त्वया।
कालस्य परिणामेन ततस्त्वमिह भारत। एषामन्तकरः प्राप्तस्तत्त्वया च कृतं तथा।
दानवानां विनाशाय अस्त्राणां परमं बलं। ग्राहितस्त्वं महेन्द्रेण पुरुषेन्द्र तदुत्तमं। १२१९५
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ ततः प्रशाम्य नगरं दानवांश्च निहत्य तान्। पुनर्म्मातलिना सार्द्धमगच्छं देवसद्म तत्।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि निवातकवचयुद्धपर्व्वणि निवातकवचवधे द्विसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७२ ॥
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ निवर्त्तमानेन मया महद्दृष्टं ततोऽपरं। पुरं कामचरं दिव्यं पावकार्कसमप्रभं।
रत्नद्रुममयैश्चित्रैः सुखरैश्च पतत्रिभिः। पौलोमैः कालकञ्जैश्च नित्यहृष्टैरधिष्ठितं।